

Áhítat – 2021. 04. 05.

Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség nektek!” Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás erre így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus így szólt hozzá: „Mivel láttál engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” (János 20:19-29)

„Hiszem, ha látom”, halljuk sokszor a kételkedő, legtöbbször buta szlogent. Ebben a formájában annak a kifejezése, hogy a világ, az élet, a látható és a láthatatlan valóság számomra annyi, amennyit az öt érzékszervemmel érzékeln tudok belőle, és amennyi a fejem keresztmetszetébe belefér. Amit nem látok, nem hallok, nem érzékelek, az – nincs. Úgy vélem, hogy Tamás nem ebben a primitíven leegyszerűsített értelemben volt az a „hitetlen Tamás”. Néhány információ róla az evangéliumokban arra utal, hogy égett a szíve Jézusért. Lázár halálakor például azonnal indulni akar a Mesterével és tanítványtársaival: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk veled.” (János 11:16) „Kételkedése” mögött az elemi erejű meggyőződési akarás állhatott arról, hogy az ő szeretett Mestere valóban él. Valahogy úgy, mint amikor a kisgyermekemnek megígértem egyszer a sóvárogva várt kirándulást, és egyikük ezt mondta: „Apukám, én nem is hiszem el, hogy elmegyünk!” Szinte süttött a szeméből a vágy, hogy meggyőzzem az ellenkezőjéről.

A feltámadott Jézus valami megejtően gyöngéd szeretettel fordul Tamás felé; mint mindenki felé, aki az Ővé, és akit szeret: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Az Úr alászáll az ő kiválasztott és elhívott tanítványának emberi alkatához, és engedi őt meggyőződni. Odakínálja neki a racionális tapasztalás lehetőségét. Megteremti ezzel az Úr Tamás számára a hitbeli „továbbképzés” alkalmát is: „Mivel láttál engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” És felszakad Tamás lelkének legmélyebb rétegeiből a hitvallás: „Én Uram, és én Istenem!”

Jézus pedig gyarapítja eggyel a *boldogmondások* számát, amikor boldognak magasztalja azokat, akik *nem látnak, és mégis hisznek*. Ez az evangélium utolsó, és minden összefoglaló boldogmondása, amelyről Ravasz László szavai így szólnak: Ez a végső visszhang a János evangéliuma nagy nyitányára: „az Ige Istennél volt, és az Ige testté lett.” Itt, az utolsó szó, Tamás vallástétele pedig ezt visszhangozza rá: *Igen! Csakugyan!*

Kérjük imádságos szívvel, énekünk szavaival:

*Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyermeki, nagy hitet kérni taníts!
Indítsd fel szívemet, Buzduljon fel, neked
Gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!*

*Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Lélekből, lelkesen kérni taníts!
Üdvözítőm te vagy, Ész, erőt, szívet adj,
Lelkeddel el ne hagyj! Kérni taníts!*

*Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts!
Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet,
Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!*

*Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
Jézus, te visszajössz: várni taníts!
Majd ha kegyelmesen Nézed az életem:
Állhassak csendesen. Hinni taníts!*